

ΦΤΙΑΧΝΩ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Αναγνωρίζω, Δημιουργώ, Αφηγούμαι

Οι ιστορίες που παρουσιάζονται στο παιχνίδι είναι διασκευές των παραδοσιακών εκδόσεων πέντε παραμυθιών. Οι γονείς και οι εκπαιδευτικοί μπορούν είτε να τα διαβάσουν ως έχουν, είτε να τα χρησιμοποιήσουν ως βάση για τις δικές τους απλούστερες εκδοχές, λαμβάνοντας υπόψη την ηλικία των παιδιών.

Οι ιστορίες της Κοκκινοσκουφίτσας, του Χάνσελ και της Γκρέτελ, του Παπουτσωμένου Γάτου και των Τεσσάρων Μουσικών της Βρέμης έχουν προσαρμοστεί και συντομευτεί από αυτές των Αδελφών Γκριμ. Όπως πολλά άλλα παραμύθια, η Σταχτοπούτα γράφτηκε επίσης από τους αδελφούς Γκριμ, αλλά επιλέξαμε την έκδοση του Charles Perrault επειδή είναι πιο εύκολο να την ακολουθήσουμε και ο χαρακτήρας της νεράιδας ταίριαζε καλύτερα στις κάρτες που χρησιμοποιήθηκαν στο παιχνίδι.

Κοκκινοσκουφίτσα

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα κοριτσάκι γλυκό, όμορφο και αγαπητό σε όλους. Η μητέρα της, της είπε μια μέρα:

«Κοκκινοσκουφίτσα, η γιαγιά σου είναι αδύναμη και άρρωστη. Θα ήθελα να της πας αυτό το κέικ, γιατί θα της κάνει καλό. Αλλά να θυμάσαι, δεν πρέπει να ξεφύγεις από το μονοπάτι».

«Ναι, μητέρα, θα κάνω αυτό που λες», υποσχέθηκε η Κοκκινοσκουφίτσα. Η γιαγιά έμενε στο δάσος, μισή ώρα από το χωριό και μόλις η Κοκκινοσκουφίτσα μπήκε στο δάσος, εμφανίστηκε ο λύκος. «Καλημέρα, Κοκκινοσκουφίτσα!», είπε ο λύκος. «Καλημέρα, λύκε!», απάντησε η κοπέλα. «Πού πας τόσο νωρίς;», ρώτησε ο λύκος. «Στο σπίτι της γιαγιάς μου».

«Και τι κουβαλάς στο καλάθι σου;», «Κάποιο κέικ, γιατί είναι αδύναμη και άρρωστη». «Πού μένει η γιαγιά σου Κοκκινοσκουφίτσα;» «Τουλάχιστον άλλο ένα τέταρτο από εδώ, βαθιά μέσα στο δάσος. Ξέρεις τις τρεις μεγάλες βελανιδιές; Εκεί είναι το σπίτι της», είπε η Κοκκινοσκουφίτσα.

Ο λύκος σκέφτηκε: «Αυτό το κοριτσάκι είναι μια νόστιμη μπουκιά, δεν πρέπει να την αφήσω να ξεφύγει». Περπάτησε δίπλα στην Κοκκινοσκουφίτσα στο μονοπάτι για λίγο, και μετά της είπε: «Παρατήρησες πόσο όμορφα είναι τα λουλούδια στο δάσος σήμερα, Κοκκινοσκουφίτσα; Γιατί δεν ρίχνεις μια ματιά τριγύρω;» Η Κοκκινοσκουφίτσα κοίταξε. Οι ακτίνες του ήλιου έλουζαν τα δέντρα, λάμποντας πάνω στα όμορφα λουλούδια γύρω της. «Η γιαγιά θα χαιρόταν πολύ αν της πήγαινα ένα μάτσο όμορφα λουλούδια», σκέφτηκε μέσα της η Κοκκινοσκουφίτσα. Έτρεξε στο δάσος για να μαζέψει μερικά λουλούδια.

Στη συνέχεια, ο λύκος πήγε κατευθείαν στο σπίτι της γιαγιάς και χτύπησε την πόρτα. «Ποιος είναι;», φώναξε η γιαγιά. «Είναι η Κοκκινοσκουφίτσα», απάντησε ο λύκος: «Σου έφερα λίγο κέικ. Άνοιξε την πόρτα!». «Έλα μέσα», είπε η γιαγιά, «Είμαι αδύναμη και δεν μπορώ να σηκωθώ». Ο λύκος άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Έτρεξε κατευθείαν στην κρεβατοκάμαρα της γιαγιάς και την καταβρόχθισε με μια μπουκιά. Έπειτα, φόρεσε τα ρούχα και το σκουφί της και ξάπλωσε στο κρεβάτι.

Η Κοκκινোসκουφίτσα έφτασε τελικά στο σπίτι της γιαγιάς και παρατήρησε ότι η πόρτα ήταν ορθάνοιχτη. Ένωσε κάτι περίεργο όταν μπήκε μέσα. Πήγε στο κρεβάτι και είδε τη γιαγιά με τα σκεπάσματα τραβηγμένα γύρω της και το σκουφί της κατεβασμένο στο πρόσωπό της. «Θεέ μου γιαγιά, τι μεγάλα αυτιά που έχεις!», αναφώνησε η Κοκκινোসκουφίτσα. «Για να σ'ακούω καλύτερα, αγάπη μου!» απάντησε ο λύκος. «Καλή γιαγιά, τι μεγάλα μάτια έχεις!» «Για να σε βλέπω καλύτερα!» «Ω, γιαγιά, τι μεγάλα χέρια έχεις!» «Για να σε πιάσω καλύτερα!» «Γιαγιά, τι μεγάλο, τρομακτικό στόμα που έχεις!» «Για να σε φάω καλύτερα!». Και με αυτό, ο λύκος ξεπήδησε από το κρεβάτι, όρμησε πάνω στην Κοκκινোসκουφίτσα και την έφαγε! Έπειτα, με την κοιλιά γεμάτη, ο λύκος επέστρεψε στο κρεβάτι, αποκοιμήθηκε και άρχισε να ροχαλίζει δυνατά. Ένας ξυλοκόπος έτυχε να περνάει απ'έξω εκείνη τη στιγμή και σκέφτηκε από μέσα του: «Είναι ασυνήθιστο για μια ηλικιωμένη γυναίκα να ροχαλίζει τόσο δυνατά, καλύτερα να ρίξω μια ματιά. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Όταν έφτασε στο κρεβάτι, είδε τον λύκο που κυνηγούσε πολλούς μήνες. «Αυτός ο άπληστος λύκος πρέπει να έφαγε τη γριά», σκέφτηκε ο ξυλοκόπος, «αλλά ίσως μπορώ ακόμα να τη σώσω». Έβγαλε ένα ψαλίδι και με δύο ψαλιδιές, άνοιξε την κοιλιά του λύκου και είδε την Κοκκινোসκουφίτσα να ξεπροβάλλει! Έκανε άλλες δυο ψαλιδιές και το κοριτσάκι ξεπήδησε μέσα από τον λύκο!. «Ήταν τόσο τρομακτικό!», είπε η Κοκκινোসκουφίτσα κλαίγοντας. «Ήταν σκοτεινά μέσα στην κοιλιά του λύκου!». Αμέσως μετά, εμφανίστηκε και η γιαγιά της Κοκκινোসκουφίτσας. Η Κοκκινোসκουφίτσα πήγε να φέρει μερικές μεγάλες πέτρες και τις χρησιμοποίησε για να γεμίσει την κοιλιά του λύκου. Όταν ο λύκος ξύπνησε, προσπάθησε να τρέξει μακριά, αλλά οι πέτρες ήταν τόσο βαριές που έπεσε στο έδαφος, νεκρός. Ο ξυλοκόπος, η γιαγιά και η Κοκκινোসκουφίτσα ήταν όλοι χαρούμενοι. Η Κοκκινোসκουφίτσα σκέφτηκε μέσα της: «Δεν θα τρέξω ποτέ ξανά μόνη μου στο δάσος, ούτε θα ξεφύγω από το μονοπάτι, όταν η μητέρα μου λέει να μην το κάνω». Κι έζησαν αυτοί καλά, κι εμείς καλύτερα!

Χάνσελ και Γκρέτελ

Μια φορά κι έναν καιρό, στην άκρη ενός μεγάλου δάσους ζούσε ένας φτωχός χήρος ξυλοκόπος με τα δυο του παιδιά: τον Χάνσελ και τη Γκρέτελ. Ο ξυλοκόπος ήταν τόσο φτωχός, που δεν είχε αρκετά χρήματα για να αγοράσει φαγητό για τα παιδιά του. Ένα βράδυ, η νέα του γυναίκα του είπε: «Αν δεν θέλεις να πεινάσουμε όλοι, δώσε στα παιδιά ένα κομμάτι ψωμί και πάρε τα στο δάσος. Επειτα ανάψε φωτιά και αφήσέ τα εκεί». Ο ξυλοκόπος αρχικά αρνήθηκε να εγκαταλείψει τα παιδιά του, αλλά η γυναίκα του ήταν τόσο επίμονη, που τελικά κατάφερε να τον πείσει. Το επόμενο πρωί, έδωσαν στα παιδιά από ένα κομμάτι ψωμί και τα πήραν μέσα στο δάσος. Ο πατέρας και η μηριά τους άναψαν φωτιά και τα άφησαν μόνα τους, λέγοντάς τους ότι θα φύγουν για να κόψουν άλλα ξύλα και θα επέστρεφαν αργότερα. Πέρασε μια ολόκληρη μέρα και κανείς δεν γύρισε για τα φτωχά παιδιά. Ο Χάνσελ παρηγόρησε τη Γκρέτελ: «Μην ανησυχείς, αγαπητή Γκρέτελ. Το φεγγάρι λάμπει τόσο φωτεινό, που μπορώ να δω τα ψίχουλα που πέταξα κάτω στο έδαφος καθώς περπατούσαμε. Θα μας οδηγήσουν πίσω στο σπίτι». Αλλά όταν ο Χάνσελ έψαξε, δεν τα βρήκε. Τα πουλιά στο δάσος τα είχαν φάει όλα. Σε λίγο, τα δύο παιδιά χάθηκαν εντελώς. Μετά από λίγο, συνάντησαν ένα σπίτι φτιαγμένο από ζαχαρωτά, με παράθυρα από αστραφτερή ζάχαρη, βαθιά μέσα στο δάσος. «Ας καθίσουμε εδώ και ας φάμε να χορτάσουμε», είπε ο Χάνσελ. «Θα φάω ένα κομμάτι από την οροφή, Γκρέτελ, και μπορείς να φας ένα κομμάτι από το παράθυρο, θα είναι πολύ πιο γλυκό». Όταν η Γκρέτελ άρχισε να τσιμπάει τη ζάχαρη, μια φωνή ούρλιαξε από μέσα: «Ποιος είναι αυτός που τρώει το σπίτι μου;» Τα παιδιά ήταν τόσο τρομαγμένα, που τους έπεσε το φαγητό από τα χέρια τους. Η γριά κούνησε το κεφάλι της και είπε: «Αχ, αγαπητά παιδιά, από πού ήρθατε; Ελάτε μέσα, είστε ευπρόσδεκτοι στο σπίτι μου». Η ηλικιωμένη γυναίκα τους οδήγησε μέσα, τους ετοίμασε ένα πλούσιο γεύμα με γάλα, τηγανίτες, μήλα και ξηρούς καρπούς, προτού τους στρώσει δύο λευκά κρεβάτια για να κοιμηθούν. Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ αποκοιμήθηκαν ευτυχισμένοι.

Η ηλικιωμένη γυναίκα ήταν στην πραγματικότητα μια κακιά μάγισσα, που παραμόνευε για περαστικά παιδιά. Είχε φτιάξει το σπίτι της από ζαχαρωτά, για να τα δελεάζει. Κάθε άτυχο παιδί που θα έπεφτε στα χέρια της θα το σκότωνε, θα το μαγείρευε και θα το έτρωγε! Ήταν μια πραγματική τύχη και χαρά για τη μάγισσα που ο Χάνσελ και η Γκρέτελ είχαν βρεθεί στο σπίτι της εκείνη τη μέρα.

Η γριά μάγισσα σηκώθηκε νωρίς το πρωί, πριν ξυπνήσουν τα παιδιά. Πήγε στα κρεβάτια τους, άρπαξε τον Χάνσελ και τον έκλεισε σε ένα κλουβί. Έπειτα, ξύπνησε τη Γκρέτελ και φώναξε: «Σήκω! Ο αδερφός σου είναι σε ένα κλουβί και θέλω να τον παχύνω για να τον φάω! Πρέπει να τον ταΐσεις». Η Γκρέτελ φοβήθηκε και έκλαψε, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή από το να ακολουθήσει την εντολή της μάγισσας.

Ένα βράδυ, τέσσερις εβδομάδες αργότερα, η μάγισσα είπε στη Γκρέτελ: «Πήγαινε να φέρεις λίγο νερό, γρήγορα, αύριο θα μαγειρέψω τον αδερφό σου!». Η Γκρέτελ ξέσπασε σε κλάματα στην κουζίνα. «Θα ήταν καλύτερα να μας είχε φάει ένα άγριο θηρίο στο δάσος», σκέφτηκε. «Τουλάχιστον δεν θα έπρεπε να αντέξω αυτόν τον πόνο. Ο Θεός να μας βοηθήσει!». Η γριά έψηνε ψωμί. «Γκρέτελ, έλα εδώ αμέσως!» είπε. Όταν η Γκρέτελ έφτασε κοντά της, η ηλικιωμένη γυναίκα είπε: «Έλεγε το ψωμί στο φούρνο, πρέπει να δω αν έχει ψηθεί σωστά. τα μάτια μου είναι αδύναμα και δεν βλέπω πολύ καλά. Μπορώ να σε σπρώξω περισσότερο στο φούρνο για να δεις καλύτερα το ψωμί», είπε. «Θα την κλείσω στον φούρνο και θα τη φάω κι αυτή», σκέφτηκε μέσα της η κακιά μάγισσα. Αλλά η Γκρέτελ είχε μια ιδέα. «Δεν ξέρω πώς να το κάνω, μπορείς να μου το δείξεις πρώτα; Κάτσε σε αυτό το σανίδι και θα σε σπρώξω μέσα». Η γριά κάθισε. Ήταν πολύ ελαφριά και η Γκρέτελ κατάφερε να τη σπρώξει μέσα και να κλείσει γρήγορα την πόρτα του φούρνου. Η γριά άρχισε να ουρλιάζει μέσα από τον καυτό φούρνο. Αλλά η Γκρέτελ έτρεξε κατευθείαν στον Χάνσελ, άνοιξε την πόρτα του κλουβιού και φώναξε: «Βγες έξω, Χάνσελ, είμαστε ελεύθεροι!» Τα δύο παιδιά ήταν ασφαλή και έκλαιγαν από δάκρυα χαράς. Και ζήσαν αυτοί καλά, κι εμείς καλύτερα!

Σταχτοπούτα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας πλούσιος άντρας που, μετά το θάνατο της πρώτης του γυναίκας, παντρεύτηκε μια πολύ περήφανη και κακιά γυναίκα. Αυτή η γυναίκα είχε δύο κόρες, που της έμοιαζαν σε όλα. Ο πλούσιος άντρας είχε και μια δική του κόρη, που ήταν καλή και γλυκιά και έμοιαζε στην αγαπημένη μητέρα της.

Η θετή μητέρα ζήλευε την κόρη του συζύγου της και διέταξε το κορίτσι να κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού. Το καημένο κορίτσι υπέμενε σιωπηλά και καθόταν ήσυχα δίπλα στο τζάκι, στις στάχτες, όταν τελείωνε τις δουλειές της. Έτσι, οι δυο αδερφές της, της έδωσαν το παρατσούκλι «Σταχτοπούτα».

Μια μέρα, ο βασιλιάς ανακοίνωσε ότι θα διοργάνωνε έναν χορό για τον γιο του, τον πρίγκιπα, που ήθελε να διαλέξει σύζυγο. Οι δύο αδερφές έλαβαν μία πρόσκληση και διέταξαν τη Σταχτοπούτα να ετοιμάσει τα φορέματά τους για τον χορό. Η Σταχτοπούτα έπρεπε να δουλέψει σκληρά για να τα σιδερώσει και να χτενίσει τα μαλλιά των αδελφών της, ενώ εκείνες μιλούσαν ασταμάτητα για τα ρούχα που θα φορούσαν. Επιτέλους, έφτασε η μεγάλη μέρα. Οι δύο αδερφές πήγαν στο παλάτι του βασιλιά αφήνοντας τη φτωχή Σταχτοπούτα να κλαίει στο σπίτι. Η νονά της Σταχτοπούτας την είδε να κλαίει και τη ρώτησε τι έφταιγε. «Μακάρι...» άρχισε η Σταχτοπούτα, «Μακάρι πραγματικά...». Αλλά έκλαιγε τόσο δυνατά που δεν μπορούσε να μιλήσει. Η νονά της, που ήταν στην πραγματικότητα νεράιδα, είπε: «Θέλεις να πας στον χορό, έτσι δεν είναι;», «Ω ναι!» απάντησε η Σταχτοπούτα. «Ε, λοιπόν», απάντησε η νονά, «Αν είσαι καλή, θα τα καταφέρεις!». Την πήγε στο δωμάτιό της και της είπε: «Πήγαινε στον κήπο και φέρε μου μια κολοκύθα». Η Σταχτοπούτα έτρεξε κατευθείαν έξω για να διαλέξει την πιο όμορφη κολοκύθα που μπορούσε να βρει και την πήγε στη νονά της, μη μπορώντας να φανταστεί τι μπορεί να είναι η κολοκύθα. Η νονά έβγαλε το εσωτερικό της κολοκύθας, αφήνοντας μόνο τη φλούδα. Μετά τη χτύπησε πολλές φορές με το μαγικό της ραβδί για να τη μετατρέψει σε χρυσή άμαξα.

Στη συνέχεια, η νεράιδα βρήκε μερικά ποντίκια και σαύρες και, με μια άλλη κίνηση του ραβδιού της, τα μετέτρεψε σε έξι όμορφα άλογα, έναν αμαξά και έξι υπηρέτες! «Τώρα μπορείς να πας στο χορό. Είσαι χαρούμενη;», ρώτησε η νεράιδα τη Σταχτοπούτα. «Ναι», απάντησε, «αλλά πώς μπορώ να πάω με αυτά τα παλιά και σκισμένα ρούχα;». Η νεράιδα χτύπησε τη Σταχτοπούτα με το μαγικό της ραβδί και, αμέσως, τα παλιά κουρέλια του κοριτσιού έγιναν υφάσματα από χρυσό και ασήμι, γεμάτα με διαμάντια. Επίσης, έδωσε στη Σταχτοπούτα ένα ζευγάρι γυάλινα γοβάκια, τα πιο όμορφα παπούτσια στον κόσμο. Η Σταχτοπούτα ανέβηκε στην άμαξα και η νεράιδα της έδωσε εντολή να επιστρέψει πριν τα μεσάνυχτα. Αν έμενε στο χορό έστω και ένα λεπτό περισσότερο, η άμαξα θα γινόταν πάλι κολοκύθα, τα άλογα θα ξαναγίνονταν ποντίκια, οι υπηρέτες σαύρες και το φόρεμα πιο κουρελιασμένο από ποτέ. Η Σταχτοπούτα υποσχέθηκε να επιστρέψει μέχρι τα μεσάνυχτα και ξεκίνησε για το παλάτι, πιο ευτυχομένη από ποτέ. Όταν πληροφορήθηκε την άφιξη μιας όμορφης και άγνωστης πριγκίπισσας, ο πρίγκιπας ήρθε να τη συναντήσει. Άπλωσε το χέρι για να τη βοηθήσει να κατέβει από την άμαξα και την οδήγησε στην αίθουσα, όπου ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι άλλοι καλεσμένοι. Σιωπή έπεσε στην αίθουσα και η μουσική σταμάτησε: όλοι έμειναν άφωνοι μπροστά στην ομορφιά της νεαρής κοπέλας, συμπεριλαμβανομένων και των θετών αδερφών της, που δεν την αναγνώρισαν. Ο πρίγκιπας οδήγησε τη Σταχτοπούτα στο βασιλικό κάθισμα και στη συνέχεια της έπιασε το χέρι, προσκαλώντας την να χορέψουν. Η Σταχτοπούτα χόρευε με τόση χάρη που οι υπόλοιποι καλεσμένοι της έμειναν άναυδοι, κοιτάζοντας με δέος. Η νύχτα πέρασε τόσο γρήγορα και σε λίγο, το ρολόι χτύπησε ένα τέταρτο πριν τα μεσάνυχτα. Η Σταχτοπούτα έτρεξε και έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε από το παλάτι. Στη βιασύνη της, άφησε πίσω της ένα από τα γυάλινα γοβάκια της, το οποίο βρήκε ο πρίγκιπας. Ο νεαρός, που είχε ήδη ερωτευτεί τη Σταχτοπούτα, έκανε γνωστό ότι σκόπευε να παντρευτεί τη νεαρή, που το πόδι της θα ταίριαζε τέλεια στο γοβάκι. Το γοβάκι δοκίμασαν οι πριγκίπισσες, οι δούκισσες και ολόκληρη η αυλή, αλλά καμία από τις νεαρές κυρίες δεν μπόρεσε να χωρέσει το πόδι της μέσα στο παπούτσι.

Το γοβάκι έφτασε τελικά και στις δύο θετές αδερφές της Σταχτοπούτας, οι οποίες προσπάθησαν πολύ, αλλά δεν μπόρεσαν να πιέσουν το πόδι τους για να το στριμώξουν μέσα στο γυάλινο γοβάκι. Η Σταχτοπούτα παρακολουθούσε από μακριά και αναγνώρισε το χαμένο της γοβάκι. «Επιτρέψτε μου να προσπαθήσω!», είπε χαμογελώντας. Οι δύο αδερφές ξέσπασαν σε γέλια και χλεύασαν τη θετή αδερφή τους για την ανοησία της. Ο υπηρέτης που είχε σταλθεί από τον Πρίγκιπα να βρει τον ιδιοκτήτη του παπουτσιού κοίταξε τη Σταχτοπούτα και παρατήρησε ότι ήταν πολύ όμορφη. Είπε ότι του δόθηκε εντολή να φροντίσει ώστε κάθε νεαρή κοπέλα να δοκιμάσει το γοβάκι και ζήτησε από τη Σταχτοπούτα να καθίσει. Εκείνη, γλίστρησε το παπούτσι αβίαστα στο πόδι της. Οι δύο αδερφές έμειναν άφωνες και έμειναν ακόμη πιο έκπληκτες όταν η Σταχτοπούτα έβγαλε το άλλο γοβάκι και το φόρεσε στο άλλο της πόδι. Η νεράιδα νονά της Σταχτοπούτας εμφανίστηκε ξαφνικά και, με ένα νέυμα του ραβδιού της, μεταμόρφωσε τα ρούχα της Σταχτοπούτας σε ό,τι πιο όμορφο είχε φορέσει ποτέ. Οι δύο αδερφές την αναγνώρισαν ως την όμορφη πριγκίπισσα στο χορό, έπεσαν στα πόδια της και την παρακάλεσαν να τις συγχωρήσει για τη σκληρότητά τους. Η Σταχτοπούτα είπε στις αδερφές της να σηκωθούν και τις αγκάλιασε. Είπε ότι θα τις συγχωρούσε ευχαρίστως και τους ζήτησε να την αγαπούν για πάντα. Μετά πήγε στον πρίγκιπα, που τη βρήκε πιο όμορφη από ποτέ. Παντρεύτηκαν πριν το τέλος της εβδομάδας. Και ζήσαν αυτοί καλά, κι εμείς καλύτερα!

Ο παπουτσωμένος γάτος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας μυλωνάς που είχε τρία παιδιά, έναν γάιδαρο και μια γάτα. Όταν πέθανε ο μυλωνάς, οι τρεις γιοι μοίρασαν την κληρονομιά τους: ο μύλος πήγε στον μεγαλύτερο γιο, ο γάιδαρος στον δεύτερο γιο και η γάτα στον μικρότερο γιο, γιατί δεν είχε μείνει τίποτα άλλο. Ο μικρότερος από τα αδέρφια γκρίνιαξε με θλίψη: «Μου έμεινε το χειρότερο απ' όλα - ο μεγαλύτερος αδερφός μου μπορεί να αλέσει, ο άλλος μου μπορεί να καβαλήσει τον γάιδαρο, αλλά εγώ τι να κάνω με μια γάτα; Να φτιάξω ένα ωραίο ζευγάρι γούνινα γάντια;», «Άκου», είπε η γάτα, που είχε καταλάβει τον γιο του μυλωνά, «Δεν αξίζει να με σκοτώσεις για ένα ζευγάρι γάντια. Βάλε μου ένα ωραίο ζευγάρι μπότες, για να μπορώ να ταξιδεύω και να με βλέπουν οι άνθρωποι. Θα αξίζει τον κόπο σου!». Ο γιος του μυλωνά θαύμασε τη γάτα που μιλούσε και καθώς περνούσε ένας τσαγκάρης, του ζήτησε να φτιάξει ένα ζευγάρι μπότες για τη γάτα. Όταν οι μπότες ήταν έτοιμες, η γάτα τις φόρεσε και ξεκίνησε, περπατώντας όρθια, με δύο πόδια, όπως ακριβώς οι άνθρωποι. Εκείνη την εποχή, βασίλευε ένας βασιλιάς που του άρεσε να τρώει πέρδικες - αλλά κανείς δεν μπορούσε να του τις πιάσει. Η γάτα έστησε παγίδα: άνοιξε ένα τσουβάλι με σιτηρά στο δάσος και όταν οι πέρδικες έσπευσαν να τσιμπήσουν τα σιτηρά, τράβηξε το κορδόνι και τις παγίδευσε στο τσουβάλι. Στη συνέχεια, κουβαλώντας το σάκο στον ώμο του, πήρε το δρόμο για το κάστρο του βασιλιά. Η γάτα παρουσιάστηκε στον βασιλιά και είπε: «Ο κύριός μου, ο μαρκήσιος του Καράμπα, στέλνει τους χαιρετισμούς του καθώς και αυτές τις πέρδικες». Ο βασιλιάς χάρηκε με το δώρο και ευχαρίστησε τη γάτα, πριν γεμίσει το σάκο του με πολλά χρυσά νομίσματα. «Πήγαινε τα στον αφέντη σου», έδωσε εντολή, «και ευχαρίστησέ τον για το δώρο καλωσορίσματος του». Ο γιος του φτωχού μυλωνά, που είχε μείνει στο σπίτι, νιώθοντας μοναξιά και θλίψη, δεν πίστευε στα μάτια του όταν είδε τη γάτα να επιστρέφει με ένα σάκο γεμάτο χρυσάφι. «Τώρα έχεις μια μικρή περιουσία», είπε η γάτα, «αλλά δεν θα σταματήσουμε εκεί. Αύριο θα σε κάνω ακόμα πιο πλούσιο».

Την επόμενη μέρα ο γάτος φόρεσε τις μπότες του και ξεκίνησε ξανά. Άκουσε ότι ο βασιλιάς θα επισκεπτόταν μια κοντινή λίμνη με την κόρη του, την πριγκίπισσα, και αμέσως όρμησε πίσω στον αφέντη του, παρακαλώντας τον να έρθει μαζί του. «Αν θέλεις να γίνεις πλούσιος μαρκήσιος, έλα μαζί μου στη λίμνη και βούτηξε στο νερό!», έδωσε εντολή ο γάτος. Ο νεαρός στην αρχή δεν κατάλαβε αλλά υπάκουσε τον γάτο, γδύθηκε και πήδηξε στο νερό. Ο γάτος έκρυψε τα ρούχα του πίσω από έναν θάμνο. Η άμαξα που μετέφερε τον βασιλιά και την πριγκίπισσα πέρασε εκείνη τη στιγμή και ο γάτος φώναξε: «Μεγαλειότατε! Ο κύριός μου, ο μαρκήσιος του Καράμπα, είναι μέσα στο νερό και δεν μπορεί να βγει έξω, καθώς του έχουν κλέψει τα ρούχα! Χωρίς ρούχα είναι σίγουρο ότι θα παγώσει μέχρι θανάτου!».

Όταν το άκουσε αυτό, ο βασιλιάς διέταξε τους υπηρέτες του να φέρουν μια βασιλική στολή. Ο μαρκήσιος φόρεσε τα ρούχα. Ο βασιλιάς θυμήθηκε ότι ήταν ο μαρκήσιος που είχε στείλει το δώρο τις πέρδικες και έτσι τον κάλεσε να ανέβει στη βασιλική άμαξα. Εν τω μεταξύ, ο γάτος είχε τρέξει μπροστά σε ένα μεγάλο λιβάδι, όπου ρώτησε αγρότες σε ποιον ανήκει το λιβάδι. «Ανήκει στον δράκο», απάντησαν. «Άκου», είπε ο γάτος, «ο βασιλιάς πρόκειται να περάσει: αν ρωτήσει σε ποιον ανήκει αυτό το λιβάδι, πες του ότι είναι ιδιοκτησία του μαρκήσιου του Καράμπα, αλλιώς θα σας σκοτώσει όλους». Με αυτό, ο γάτος έτρεξε μπροστά σε ένα χωράφι με σιτάρι, όπου υπήρχαν περισσότεροι από διακόσιοι θεριστές. «Τίνος χωράφι με σιτάρι είναι αυτό;» ρώτησε. «Ανήκει στον δράκο», απάντησαν οι θεριστές. «Η άμαξα του βασιλιά πρόκειται να περάσει. Αν ρωτήσει ποιου είναι αυτό το χωράφι, πείτε του ότι είναι του μαρκήσιου του Καράμπα, αλλιώς θα σας σκοτώσει όλους», τους είπε ο γάτος. Τέλος, έφτασε σε ένα μεγάλο δάσος όπου υπήρχαν περισσότεροι από τριακόσιοι ξυλοκόποι. «Σε ποιον ανήκει αυτό το δάσος;» τους ρώτησε ο γάτος. «Ανήκει στον δράκο», απάντησαν οι ξυλοκόποι. «Ο βασιλιάς θα περάσει σύντομα με την άμαξα του. Αν ρωτήσει ποιου είναι αυτό το δάσος, πείτε του ότι ανήκει στον μαρκήσιο του Καράμπα, αλλιώς θα σας σκοτώσει όλους», είπε ο γάτος. Όλοι έμειναν άναυδοι, και όταν ο γάτος έφτασε επιτέλους στο κάστρο του δράκου, μπήκε γεμάτος κέφι και του είπε:

«Λένε ότι μπορείς να μετατραπείς σε οποιοδήποτε ζώο»,
«Άσε με να δω αν μπορείς να γίνεις ελέφαντας». «Εύκολο»,
απάντησε ο δράκος, ο οποίος έγινε ελέφαντας εν ριπή
οφθαλμού. «Και ένα λιοντάρι;», ρώτησε η γάτα. «Έγινε!»,
απάντησε ο δράκος. «Αυτό είναι απίστευτο!», αναφώνησε η
γάτα, «Αλλά τι θα γινόταν αν ήθελες να μετατραπείς σε
ποντίκι, για παράδειγμα; Θα μπορούσες να το
κάνεις;». «Φυσικά και μπορώ!», απάντησε ο δράκος, ο οποίος
έγινε ποντίκι και άρχισε να τρέχει στο δωμάτιο. Ο γάτος
όρμησε πάνω του και τον καταβρόχθισε με μια μπουκιά. Εν
τω μεταξύ, ο βασιλιάς είχε μιλήσει με όλους τους ανθρώπους
που είχε περάσει και θαύμαζε τη γη που ανήκε στον
μαρκήσιο του Καράμπα. Όταν τελικά έφτασε στο παλάτι του
δράκου, βρήκε τον γάτο να τον περιμένει. «Μεγαλειότατε»,
είπε η γάτα, «φτάσατε στο κάστρο του κυρίου μου, του
μαρκήσιου του Καράμπα, που σας ευχαριστεί για την
επίσκεψή σας». Ο βασιλιάς και η κόρη του, η πριγκίπισσα,
βγήκαν από την άμαξα και θαύμασαν το υπέροχο παλάτι και
όλη την περιουσία του μαρκήσιου. Ανέβηκαν τις σκάλες και
μπήκαν στη μεγάλη αίθουσα. Εκεί, η πριγκίπισσα υποσχέθηκε
να παντρευτεί τον μαρκήσιο, ο οποίος, μετά το θάνατο του
πατέρα της νέας του συζύγου, στέφθηκε νέος βασιλιάς και ο
Παπουτσωμένος Γάτος ονομάστηκε πρωθυπουργός του. Και
ζήσαν αυτοί καλά, κι εμείς καλύτερα!

Οι τέσσερις μουσικοί της Βρέμης

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άνθρωπος που είχε έναν γάιδαρο, που πάντα κουβαλούσε σακιά με σιτηρά στο μύλο χωρίς ποτέ να παραπονιέται. Όμως, ο γάιδαρος γέρασε και αδυνάτισε και ο αφέντης του άρχισε να σκέφτεται ότι έπρεπε να βγάλει το ζώο από τη δυστυχία του. Ο γάιδαρος το κατάλαβε και έφυγε τρέχοντας. Πήρε το δρόμο για τη Βρέμη, ελπίζοντας να βρει δουλειά ως μουσικός στην πόλη. Στη διαδρομή, συνάντησε ένα κυνηγετικό σκυλί να λαχανιάζει στη μέση του δρόμου. «Γεια σου Φίντο, τι συμβαίνει;» ρώτησε ο γάιδαρος. «Α!», απάντησε ο σκύλος, «Ο κύριός μου ήθελε να με εγκαταλείψει, γιατί γερνάω και δεν μπορώ πια να πάω για κυνήγι και έτσι έφυγα τρέχοντας. Αλλά δεν ξέρω πώς θα επιβιώσω». «Έλα μαζί μου», είπε ο γάιδαρος, «θα πάω στη Βρέμη να γίνω μουσικός. Εγώ θα παίξω λαούτο και εσύ μπορείς να παίξεις τρομπέτα». Ο σκύλος συμφώνησε και οι δύο νέοι φίλοι ξεκίνησαν. Σύντομα συνάντησαν μια λυπημένη γάτα στην άκρη του δρόμου. «Γιατί είσαι τόσο λυπημένη;», ρώτησε ο γάιδαρος τη γάτα. «Λοιπόν,», απάντησε η γάτα, «δεν χαίρεσαι όταν ο ιδιοκτήτης σου θέλει να σε εξοντώσει. Γερνάω και δυσκολεύομαι να κυνηγήσω ποντίκια, οπότε η κυρά μου σκεφτόταν να με πνίξει. Έφυγα τρέχοντας αλλά τώρα δεν ξέρω τι να κάνω...». «Έλα μαζί μας στη Βρέμη!» είπε ο γάιδαρος. «Μπορείς να μπεις στον θιάσό μας και να τραγουδήσεις». Η γάτα συμφώνησε και ξεκίνησε με τον γάιδαρο και τον σκύλο. Οι τρεις σύντροφοι σε λίγο έφτασαν σε μια αυλή όπου ένας κόκορας έκραζε όσο πιο δυνατά μπορούσε. «Γιατί κρίζεις τόσο δυνατά, κόκορα; Τι σου συνέβη;» ρώτησε ο γάιδαρος. «Μπορεί ο καιρός να είναι καλός σήμερα, αλλά η κυρά μου είπε στη μαγείρισσα ότι αύριο θέλει να με φάει σε ζωμό και απόψε θα μου σπάσουν το λαιμό... οπότε τραγουδάω όσο μπορώ ακόμα!». «Άκου, κόκορα, γιατί να μην έρθεις μαζί μας στη Βρέμη; Μπορείς να χρησιμοποιήσεις τη φωνή σου και θα σε αφήσουμε να παίξεις και το ντέφι», είπε ο γάιδαρος. Ο κόκορας χάρηκε με την προσφορά και οι τέσσερις φίλοι συνέχισαν το ταξίδι τους. Εκείνο το βράδυ, αποφάσισαν να περάσουν τη νύχτα σε ένα δάσος.

Ο γάιδαρος και ο σκύλος εγκαταστάθηκαν κάτω από ένα δέντρο, ενώ ο κόκορας και η γάτα κοιμήθηκαν στα κλαδιά. Ο κόκορας επέλεξε να πάει στην κορυφή του δέντρου καθώς φαινόταν το πιο ασφαλές μέρος για αυτόν. Κοιτάζοντας τριγύρω, είδε ένα φως. «Αν υπάρχει φως», σκέφτηκε, «πρέπει να υπάρχει και ένα σπίτι». Ενημέρωσε τους συντρόφους του και όλοι πήγαν προς την κατεύθυνση του φωτός. Όταν έφτασαν στο σπίτι, ο γάιδαρος πήγε στο παράθυρο και κοίταξε μέσα. «Τι μπορώ να δω; Μπορώ να δω ένα τραπέζι στρωμένο με κάθε λογής νόστιμα πράγματα και μερικούς ληστές να αστειεύονται. Αν μπορούσαμε να πάρουμε τις θέσεις τους!», είπε ο γάιδαρος. Μετά από μια σύντομη σύγχυση, οι τέσσερις αποφάσισαν να προσπαθήσουν να διώξουν τους ληστές μακριά. Αποφασίστηκε ότι ο γάιδαρος θα έβαζε τα μπροστινά του πόδια στο παράθυρο, ο σκύλος θα καθόταν ανάσκελα, η γάτα θα σκαρφάλωσε στην κορυφή του σκύλου και ο κόκορας θα πετούσε για να κουνιάσει στο κεφάλι της γάτας. Στο σύνθημα, άρχισαν να παίζουν τη «μουσική» τους: ο γάιδαρος γκάρισε, ο σκύλος γάβγισε, η γάτα νιαούρισε και ο κόκορας έκραξε. Μετά μπήκαν στο σπίτι και οι τρομοκρατημένοι ληστές σηκώθηκαν και τράπηκαν σε φυγή, νομίζοντας ότι είχαν δει ένα τέρας. Το σχέδιο λειτούργησε. Οι τέσσερις φίλοι κάθισαν στο τραπέζι και γρήγορα καταβρόχθισαν τα πάντα. Μετά, κουρασμένοι από το ταξίδι τους, διάλεξαν ο καθένας το κρεβάτι που τους ταίριαζε περισσότερο και αποκοιμήθηκαν. Ο γάιδαρος ξάπλωσε στη στοίβα της κοπριάς, ο σκύλος πίσω από την πόρτα, η γάτα στο τζάκι και ο κόκορας στο δοκάρι της στέγης. Σύντομα, οι ληστές μετάνιωσαν που άφησαν το σπίτι. Ο αρχηγός τους διέταξε έναν από αυτούς να πάει πίσω και να ρίξει μια ματιά. Βρήκε το σπίτι τυλιγμένο στη σιωπή. Μπαίνοντας, εντόπισε τα μάτια της γάτας και τα μπερδέψε για λαμπερή χόβολη. Άναψε ένα σπίρτο για το οποίο η γάτα δεν χάρηκε καθόλου και αμέσως τράβηξε μια γρατζουνιά το πρόσωπο του άντρα. Τρομοκρατημένος ο ληστής προσπάθησε να ξεφύγει από την πίσω πόρτα αλλά πριν φτάσει, σκόνταψε πάνω στον σκύλο που πήδηξε και τον δάγκωσε.

Φεύγοντας μέσα από την αυλή, ο ληστής πέρασε δίπλα από τον σωρό της κοπριάς και δέχτηκε μια απότομη κλωτσιά από τον γάιδαρο, μετά την οποία ο κόκορας, που τρόμαξε από όλο τον θόρυβο, λάλησε από το δοκάρι του. Ο έντρομος ληστής έφυγε πίσω στους συντρόφους του. «Υπάρχει μια απαίσιος μάγισσα με αιχμηρά νύχια σε εκείνο το σπίτι και με γρατζούνισε στο πρόσωπο!», τους είπε. «Ένας άνδρας οπλισμένος με μαχαίρι μαχαίρωσε το πόδι μου στην πόρτα και στην αυλή, ένα τεράστιο τέρας με χτύπησε. Τότε ένας δικαστής φώναξε από την ταράτσα. «Ε, εσύ, απατεώνα!», είπε. «Τι άλλο θα μπορούσα να κάνω από το να τρέξω όσο πιο γρήγορα γίνεται;». Από εκείνη την ημέρα, οι ληστές δεν ξαναπάτησαν το πόδι τους στο σπίτι και τα ζώα το έκαναν δικό τους. Και ζήσαν αυτοί καλά, κι εμείς καλύτερα!

